

רעפ 5011/24 - אליה בן יהוד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5011/24

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

אליה בן יהוד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 29.05.2024 בעפ"ת 46839-03-24 שניתן על ידי כבוד השופט ע' אחיקם סטולר

בשם המבקש:

עו"ד

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט ע' אחיקם סטולר) בעפ"ת 46839-03-24 מיום 29.05.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (כבוד השופט ט' פרי) בתת"ע 1023-01-24 מיום 19.03.2024.

הרקע לבקשה והבקשה

1. ביום 02.01.2024 הוגש כתב אישום, המייחס למבקש עבירה של נהיגה ברכב עליו נמסרה הודעת אי-שימוש, לפי תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). זאת, בגין כך שנהג ברכב, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעת אי השימוש.

2. ביום 28.02.2024 התקיים דיון בעניינו של המבקש לפני בית המשפט לתעבורה, אך הלה לא התייב (להלן: הדיון). נקבע, כי אי-התייבבותו מהווה הודאה בעובדות כתב האישום, ולפיכך המבקש הורשע בעבירה שיוחסה לו. לאחר שבית המשפט לתעבורה עיין בגיליון הרשעותיו, ושקל את מכלול שיקוליו, לרבות "עברו של הנאשם ומתחם הענישה הנוהג", נגזרו על המבקש העונשים הבאים: קנס בסך 1,500 ש"ח; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים; הפעלת פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 חודשים, בהתאם לגזר דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז בת"ד 11390-07-22 (כבוד השופט ש' שפר) מיום 04.01.2023, לריצוי באופן מצטבר; ופסילת רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

3. ביום 04.03.2024 הוגשה בקשה מטעם המבקש לביטול גזר הדין, בטענה שלא התייצב לדיון עקב מחלה. בו ביום ניתנה החלטת בית המשפט לתעבורה, במסגרתה נדחתה הבקשה. זאת, הן מן הטעם שזו לא נתמכה בתצהיר, ודי בכך כדי לדחותה, הן לגופו של עניין. כך הוטעם, כי אישור המחלה שצורף לבקשה ניתן לאחר מועד הדיון, ואף מצוין על גביו כי הוא אינו תקף עבור מוסדות משפטיים. הודגש, כי משהמבקש לא הוכיח הצדקה להיעדר התייצבותו, אין לו להלין אלא על עצמו. זאת ועוד, נקבע כי הבקשה אינה מבססת עילה של עיוות דין, וכי המבקש לא הציג כל ראיה שיכולה הייתה להביא לתוצאה שונה.

4. ביום 19.03.2024 דחה בית המשפט לתעבורה בקשה נוספת שהוגשה מטעם המבקש לביטול גזר הדין, במסגרתה חזר המבקש, בעיקרם של דברים, על אותן טענות שהועלו בבקשה ראשונה. לכך הוסף, כי המבקש לא הוזהר בחובת התייצבות, ומשכך הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו לעיוות דין חמור. לבקשה צורפו תצהירים מטעם המבקש, וכן אישורים המעידים, לטענתו, על תיקון המחדל שנזקף לחובתו. נקבע בהחלטה, כי המבקש לא הוכיח שפעל להסרת המחדל שבאי-תיקון רכבו בטרם ביצע העבירה. עוד הודגש, כי המבקש הורשע בעבירה המנויה בתוספת הראשונה לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), בצידה נקבע עונש מינימום של 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה. בנסיבות אלו, נקבע, כי לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

5. כאמור, ערעור שהוגש על-ידי המבקש על גזר הדין נדחה. בית משפט קמא קבע, כי לא נפל כל פגם בהחלטת בית המשפט לתעבורה, וכי לא נגרם למבקש עיוות דין.

6. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט קמא, ומכאן הבקשה שלפניי. בתמצית, נטען כי בית המשפט לתעבורה גזר את דינו של המבקש בהיעדרו, מבלי שגזר הדין בו נגזר עונש הפסילה על תנאי, הוגש לעיונו, כך שלא הוכח קיומו באופן פורמאלי, כנדרש לפי סעיף 188 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בכך נטען, יש כדי לעורר שאלה משפטית עקרונית - "האם ניתן להפעיל תנאי בהיעדרו של נאשם מבלי שיוגש לעיון בית המשפט גזה"ד שבו הוטל התנאי?". עוד נטען, כי העבירה בגינה נגזר עונש הפסילה על תנאי הינה עבירה אחרת לחלוטין מהעבירה מושא ענייננו, כך שלא היה מקום להפעלת עונש זה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (ראו למשל: רע"פ 5002/24 דוידוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.06.2024)). אולם, לא השתכנעתי כי ענייננו בא בקהלה אותם מקרים חריגים. ודוק, חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, בקשתו לא מעוררת שאלה משפטית שראוי לה, לפי טיבה ומהותה, להתברר במסגרת בקשת רשות

ערעור. הבקשה נטועה בנסיבותיו של מקרה זה ומעלה טענות הנוגעות לאופן יישום הדין בנסיבות המקרה הקונקרטי, ודי בכך כדי לדחותה (רע"פ 1685/24 חמדה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.03.2024)).

9. למעלה מן הצורך אציין, כי גם לגופו של עניין - לא מצאתי ממש בבקשה. בהתאם לסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, משנגזר דינו של נאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון, לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין. בענייננו, מקובלת עלי מסקנת בתי משפט קמא, כי כמתואר לעיל, נסיבות כאלו אין בנמצא, וממילא לא הוכח כי מתעורר בעניינו של המבקש כל עיוות דין (ראו והשוו: רע"פ 5316/15 אגבארייה נ' מדינת ישראל (20.08.2015); רע"פ 7291/12 יעקב נ' מדינת ישראל (15.10.2012); רע"פ 9183/11 הסנפרץ נ' מדינת ישראל (07.02.2012)).

אף לא מצאתי ממש בטענת המבקש, כי גזר הדין בו נגזר עונש הפסילה על תנאי לא הוגש לעיון בית המשפט לתעבורה. ראשית, עיון במערכת 'נט המשפט' מלמד כי טענה זו לא הועלתה על-ידי המבקש בערעורו לבית משפט קמא, כך שהתאיינה האפשרות לבארה, ודי בכך כדי לדחותה (השוו: רע"פ 1421/24 יפרח נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.04.2024)). שנית, טענה זו לא בוססה על-ידי המבקש, וכמצוין לעיל, בית המשפט לתעבורה הפנה בגזר דינו באופן מפורש לגזר הדין בו נגזר עונש הפסילה על תנאי.

גם ביחס לטענת המבקש, לפיה העבירה בגינה נגזר עונש הפסילה על תנאי הינה עבירה אחרת מהעבירה מושא ענייננו, לא מצאתי טעם. זאת, שכן על פי סעיף 36(ג) לפקודת התעבורה, "מי שנפסל על תנאי ייפסל בפועל אם תוך תקופה שנקבעה בגזר דינו, ושלא תפחת משנה ולא תעלה על שלוש שנים, עבר אותה עבירה שעליה הורשע **או** אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השניה [...]" (ההדגשה הוספה - ח' כ'). העבירה בה הורשע המבקש בענייננו, לפי תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, מנויה בתוספת הראשונה לפקודת התעבורה. משכך, אין כל פגם בהפעלת תנאי זה בעניינו.

10. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ז בתמוז התשפ"ד (22.7.2024).

ש ו פ ט